

Edebiyat Defteri

Çağdaş Durmaz -Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
25 Eylül 2023 Pazartesi

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

Kibrit Çöpü

Selim , arnavut kaldırımlı dar bir sokakta önündeki taşların çizgilerine gözlerini dikmiş ağır adımlarla ilerliyordu.Bir ara durdu , cebinden baba yadigarı sigara tabakasını çıkarıp içinden cılız sarımlı bir sigara aldı. Sigaranın tersini tabakasına bir iki sefer vurduktan sonra , memuriyetten kalma dirsekleri yamalı ceketinin kaç sefer dibindeki deliği diktirdiğini unuttuğu cebinden bir kutu kibrit çıkarttı.Kibriti açtı birtek kibrit çöpü kalmıştı , ortalıkta kimseler gözükmüyordu , bir kuytuluk aradı malûm bir kibritlik hakkı vardı sigara içmek için. Az ileride gözüne eski kıremitli bir yer evinin çatı kuytusunu takıldı.Ev çok eskiydi. Ahşap , üzerinde boyaları dökülmüş camı çatlak bir pencere kenarında oturmuş beş altı yaşlarında küçük bir kız çocuğu gördü. Tek katlı , eski ve alçak bir yapı olan evin bacasına baktı duman çıkmıyordu. Aylardan mart ayı idi.Kız çocuğunun, soluğu ile ısıtmak istediği ellerini soğuktan morarmış dudaklarına götürdüğünü gördü.Sigarasını yakmaktan vazgeçti.

Elini cama götürüp tıklayarak ;

-Annen yok mu senin

Çocuk titreyerek başını yok anlamında salladı.

Selim bir daha sordu ;

- Peki ya baban , kardeşin yada evde seninle yaşayan kimse ?

Cılız ve kısık bir ses ile var dedi çocuk

-Neredeler peki çağırabilir misin ? Diye sordu Selim

Çocuk ;

- Babam yok , annem işe gitti , bende onun dönmesini bekliyorum .

Şaşkındı Selim , hava çok soğuktu , kırık camdan içeriye süzülen rüzgar bu çocuğu hasta edecek diye düşündü.Eli ile siper yapıp camdan içeriye bir bakış attı , içerde küçük bir avcı sobasına benzeyen soba vardı , tekrar küçük kıza seslenerek ;

- Evde sobanızı yakacak bir şeyler var mı kızım , odun , kömür , kuruluk ?

Çocuk ;

- Yok ama annem getirecek söz verdi

Birşeyler yapmalı dedi Selim , biraz ileride sokağın başında odun kömür satan bir yer var dedi oradan yakacak birşeyler alıp geleyim .

Bir çuval odun , tutuşturacak kozalak alıp geldi. Kıza kapıyı açmasını söyledi.Küçük kız ;

-Olmaz annem çok kızar bana , yabancılar kapıyı açma dedi

Selim ;

-Korkma kızım bak odun aldım sobayı yakayım diye , annen gelene kadar ısınırsın , hava çok soğuk .

Küçük kız ama anneme söyleme diyerek kapıya yöneldi.Köhne ahşap kapı kilit sesi ve kulakları tırmalayan gıcirtısı ile açıldı.İçeriye giren Selim içeride bulunan nem , küf kokusunu farketti , belli ki uzun süredir eve bakım yapılmamıştı. Yerde ince bir kilim üzerinde yamalı çorapları ile yürüyen küçük kıza baktı.

Selim ;

-Şimdi sobayı yakarım ısınırsın kızım dedikten sonra küçük sobanın kapağını açtı içini temizledi , çıkan külleri koyacak bir poşet aradı gözleri ama bulamadı.Mutfığa doğru yöneldi , içi buruldu , buzdolabı olmayan , derme çatma bir mutfaktı. Ahşap ekmek dolabını açtı , kurumuş bir iki parça ekmek , içinde üç beş tane zeytin olan bir kavanoz ve bir kaç boş poşet vardı.İçinden bir tane alıp odaya geri döndü.Temizlediği külleri poşete doldurdu , sobanın içini kozalak ile doldurup biraz gazete parçası aramak için tekrar mutfığa girdi , masanın üzerinde biraz gazete bulup geri döndü. Gazete kağıtlarını sobaya kozalakların altına soktu. Sobayı yakmak için çakmak aradı ama yoktu.Küçük kıza sordu ;

-Çakmak var mı evde kızım ?

Küçük kız yok anlamında başını salladıktan sonra , annem dedi çakmak bırakmıyor evde , yalnızken oynayıp evi yakarım diye.

Selim küçük kızın başını okşadıktan sonra annen haklı çocuklar çakmak ile oynamamalı dedi.Cebinden kibritini çıkardı bir çöpü vardı.Burası kuytu dedi yanar herhalde. Kibriti çaktı gazete kağıdını tutuşturdu , çatırdayarak tutuşan kozalakların üzerine odunları yavaşça bırakıp sobanın kapağını kapattı. Aradan on dakika kadar geçmiş evin içi ısınmaya başlamıştı. Selim küçük kıza doğru eğilip ;

-Annen ne zaman gelir kızım

Küçük kız ;

-Birazdan gelir hava kararmaya başladı , annem karanlık olmadan mutlaka gelir amca dedi.

Selim cebinden bir kalem çıkartıp kalan gazete kağıdına bir not yazdı , son kalan parasını gazeteye rulo şeklinde sararak küçük kıza verdi .

- Ev ısındı kızım bana müsaade sana verdiğim emaneti annene verirsin diyerek küçük kızın başını okşadı.

Evden ayrılan Selim uzaklaşarak gözden kayboldu.Kızın annesi eve geldiğinde şaşırıldı ev sıcacıktı.

Kızına dönüp;

-Sen mi yaktın sobayı diye sordu

Küçük kız ;

-Bir amca geldi odun aldı , sobayı da o yaktı sanada bu kağıdı bıraktı anne dedi

Anne kağıdı aldı içinde bir miktar para ve gözlerinden yaşlar süzülerek okuduğu ;

" Çok değil bir kibrit çöpü kadar dokunabildiysem hayatınıza ne mutlu"
yazan bir not vardı...

Çağdaş DURMAZ

Ah Benim Yetiemediğim Çocukluğum

Orman muhafaza memuru olan bir babanın iki çocuğundan en büyüğü olarak , babamın memuriyeti dolayısı ile sadece ilk okulu 2 farklı köyde bitirdim. İlk okul 3. sınıfa geçtiğimde 5. sınıfa kadar okuyacağım Gelibolu'nun bir köyüne tayin olmuştu babam. Anlatacağım hikaye gerçek bir hikaye olduğu için köy ismi vermek istemiyorum neticede 33 yıl evvel yaşanmış bir olay.

Ozamanlar Gelibolu'da çam dikimleri vardı ve köylünün ormancı diye isimlendirdiği memurlar köylerden ağaç dikimi için işçiler toplar bu işçilerin başına da her köyden bir bekçi koyardı. Bulduğumuz köyün işçilerinden sorumlu bekçi ile babam arasında tatsız bir hadise yaşanmış olacak ki buna sinirlenen bekçi bir gece köyün hemen arkasında tepede inşa edilmiş orman lojmanına av tüfeği ile 8 el ateş etmişti. Yaz gecesi olduğu için sıcağın dolayısı yattığım odanın camı açıldı , saçmalar hemen üzerimde bulunan duvara saplanmıştı. Normalde silah taşıma hakkı bulunan babam ne gerek var diyerek o güne dek beylik tabancası kullanmayı reddetmişti. Yani savunmasızdık , hepimiz odanın ortasına yattık hiç unutmam annem , kardeşimin ve benim üzerime kapaklamıştı kendi vücudunu. Dehşet bir geceydi , çocuk psikolojisi açısından açtığı yaraları hala üzerimdedir , hala gece bir silah sesi duysam içim ürperir titrerim.Ev telefonumuz yoktu , cep telefonu zaten icat edilmemişti. İki katlı lojmanın alt katı boştu ve bizi ikinci katta oturmamız kurtarmıştı. O gece , sabah gün ışıyana kadar öylece bekledik, ta ki münibüscü Hasan abinin sesini duyana kadar. İlk okul bitmiş Gelibolu parasız yatılı okulu bünyesindeki sınava gidecektik köydeki diğer çocuklar ile. Babam kalktı Hasan abiye biraz beklemesini söyledi annem titreyen vücudumu saran ter içindeki kıyafetlerimi soydu , banyoya götürüp elimi yüzümü ve kısmi vücudumu yıkadı , sonrada havlu ile kurulayıp yeni kıyafetlerimi ayakkabılarımı giydirdi , saçımı da taradıktan sonra yüzüme baktı , korkma oğlum diyerek dua okudu alınımdan öptü. Babamla kapıdan çıktık , tek kelime edemiyordum. Yolda babam Hasan abiye akşam silah sesi duymadınız mı bizim eve ateş ettiler dedi. Hasan abi sınava gidileceği için erken yattığını ve hiç birşey duymadığını söyledi. Araca bindik ve Geliboluya doğru yola çıktık , saat daha sabahın 7 siydi , sınav 9 daydı , yaklaşık 1 saat yolculuktan sonra sınav yerine gelmiştik. Babam beni bir çorbacıya götürdü , çorbamızı içtikten sonra tekrar sınav yerine geldiğimizde babam eğildi korkma başaracaksın diyordu ama ben hala titriyordum. 10 yaşındaydım , hayat bana bir oyundu ama bu hiç güzel bir oyuna benzemiyordu. Babama korkudan sınava girmek istemiyordum diyemiyordum bile. İsimler okunmaya öğrenciler teker teker sınav salonuna alınmaya başlandığında , babam Hasan abiye dönüp , çocuklar içeri girdiğinde bizde bir jandarma karakoluna gidelim dedi. Hasan abi tamam dercesine başını salladı. Sınava giripte hayatımda hiçbir soruyu cevaplamadığım ilk ve son sınavımdı. Sınav bitmiş eve gelmiştik . Eve geldiğimizde jandarma inceleme yapıyor , boş kovanları topluyordu. Bir düşmanınız var mı diye sordu , babam bekçi ile birgün evvel yaşadığı problemi anlattı. O gün benim dahi ifadem alınmıştı. Gözlerimden uyku akıyordu , yorgundum.

Olayın üzerinden bir ay geçmişti , tekrar Gelibolu'ya gidiyorduk , bu sefer yeterli delil toplanmış mahkeme açılmıştı. Hasan abinin minibüsü ile mahkemeye gittik , 10 yaşında mahkemede ifade vermek nedir diye tanıştım. Mahkeme bitti o cani hapse atıldı.

Okulların açılmasına 20 gün kala sınav sonucu geldiğinde babamın bana başarısız olmuşsun dediği o günü hiç unutamam belki de o olaydan çok o söz benim çocukluğumun en büyük yarası olmuştur.

Aramızda olan uçurumun temelidir belki o gün , o söz.

Birkaç gün sonra kendime gelip yine arkadaşlarımla oyunlar oynamaya başlamıştım. Yine böyle bir gün yanımda olan iki arkadaşına dedim ki ; Karşı köyde muskacı bir hoca varmış gidip bir oyun oynayalım mı ?

Arkadaşım Ersin sarışın bir çocuktü , afacandı , orası bir kilometre diyorlar bisikletlerimize binelim gidelim , ama nasıl bir oyun oynayacağız ?

Bakin , ben dili tutulmuş numarası yapacağım , siz bizim bir ay önce yaşadığımız o silahlı saldırıyı anlatırsınız , o olaydan beri dili tutuldu dersiniz sonra o dua okurken ben birden bağırırım dedim. Tamam dediler , bisikletlerimizi aldık yola düştük. Köye vardığımızda , burada bir hoca varmış muska yazan bir hoca diye meydanda yakaladığımız ilk amcaya sorduk. Amca bizi o eve kadar götürdü , köylerde eskiden porto kapı diye tabir edilen kapılar vardı , öyle bir kapının önünde durup seslendi ;

- Enver hocaaaa , Enver Hocaaa

Yaşlı , aksakallı , başında beyaz bir havlu sarılmış gibi tuhaf bir şapkası olan adam evden çıkıp ;

-Buyur Tayyar , ne vardı

Adının Tayyar olduğunu öğrendiğimiz amca ;

-Bu çocukların bir derdi varmış hoca , evini sordular getiririm ben sizi dedim.

Hoca ;

- Gelin bakalım çocuklar hayırdır ?

Diyerek bizi porto kapıdan içeri aldı. Bisikletleriniz bahçeye bırakın gelin bakalım hayırdır diye bir daha sordu ?

Ben tabi rol gereği konuşmayacaktım. Evin içine girdik , her taraf hacı kokusu diye tabir edilen ağır bir losyon kokuyordu. İki uzunlamasına konulmuş sedir , yerde eski büyük bir kilim ve duvarda soba isinden desenler vardı.

Belli ki yalnız yaşıyordu , badana bile olmamıştı evde. Sedire oturduk , karşımıza hoca oturdu , yüzümüze bakarak sırayla isimlerimizi sordu , bana döndüğü zaman Ersin araya girip ;

- Hocam o konuşmıyor , bizde zaten bunun için geldik , belki duymuşsunuzdur bir ay önce karşı köyde silahlı bir saldırı olmuştu , işte o evin en büyük çocuğu bu arkadaşımız , o gece dili tutuldu , annesi babası hocaya götürmek istemiyor biz gizliden getirdik size aman kimse duymasın hocam .

Hoca ;
-Duydum o olayı , üzıldüm vah yavrucak .
Diyerek bana yaklaştı , elini önce başıma sonra yüzüme sürerek gözlerimin içine bakıyordu. Ben gülmek için zor tutuyordum kendimi , bu sırada istenmeyen mimik ve vücut hareketleri sergiliyordum.
Hoca bunu farketmiş olacak ki ;
- Korkma yavrum , hala etkisi altındasın titriyorsun korkma.
Dedikten sonra ayağa kalkıp içeri başka bir odaya yöneldi. Bir süre sonra bir tas , külle dolu br tepsi , bir kitap , divit kalem ve küçük küçük kağıtlar ile geri geldi. Önüne çömelmemi istedi , çömeldim. Alnıma dokunarak gözlerini kapattı ve dua okumaya , her biten dua sonunda yüzüme tü tü tü diyerek tükürmeye başladı.
Beş yada on dakika böyle devam ettikten sonra , eline divit kalemını ve bir parça kağıt alıp önündeki kitabı açtı Ersin'e dönerek ;
- Adı ne arkadaşınızın ?
Ersin ; - Çağdaş
Hoca elinin parmakları ile birşeyler sayar gibi içinden mırıldandıktan sonra ,divit'i , kağıdı eline aldı kağıda bir işaret koydu , tekrar arkadaşım Ersin'e döndü ;
- Peki soyadı ?
Ersin ; - Durmaz
Hoca tekrar elinin parmakları ile birşeyler sayar gibi içinden mırıldandıktan sonra ,divit'i , kağıdı eline aldı kağıda bir işaret daha koydu . Yazdığı işaretlere baktı gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Yüzüme baktı ve ;
- 66 çıktı , şeytaaaan , şeytan buuuuu
O an hiç hesapta olmayan bir durum olmuş , benim bağırمام gerekirken hoca bana bakarak şeytaaaan diye bağıriyordu. Birkaç saniye öyle dona kaldıktan sonra aklıma bir hinlik geldi , bu konuda çocukluk zekama hala hayran kalmışım. Bana şeytaaaan diye bağırmaya devam eden hocaya dönerek ;
- Sen cinsen , bende şeytanım hocaaaaaaa.
Benim konuşamadığımı zanneden hoca karşımda tirtir titremeye başlamıştı. Ersin , Süleyman ve ben gülmekten yerlere yatıyorduk .Hoca hala donuktu , onu o halde bırakıp bisikletlere binip o köyden kaçtık. Bir hafta sonra o köyden bizim köye gelen yaşlı bir kadın komşumuz olan başka bir yaşlı kadına anlatmış , komşumuzda bize gelmiş anneme anlatıyordu ;
- Karşı köyde bir hoca vardı ya hani ?
Annem ;
- Eee duymuştum ne oldu ki ?
Komşu ;
- Sorma , iyi saatte olsunlara karışmış diyorlar , şeytaaaan , şeytaaaan diye diye toplamış bütün eşyasını köyü terketmiş.
Annem ;
- Aaaa , vah vah vah
O sırada bunları duyup gülmek için kendimi zor tutan ben içimden gülüyordum ;
- Kıs kıs kışssssssssssssss
Çocukluk dönemim boyunca o 66 rakamının sırrı nedir diye düşünmüş lisede tesadüfen ismimin ve soy ismimin 6 'şar harften oluştuğunu fark ettikten sonra , hocanın parmakları ile o harfleri saydığını fark edip bir kez daha gülmüştüm...

Çağdaş DURMAZ

Not ; Yaşanmış olaydır , sadece 3. şahıslara ait isimler değiştirilmiştir

TANRI İLE BULUŞMA

TANRI İLE BULUŞMA

Kırk üç yıllık hayatımın en uzun uykusuydu sanırım. Bir hastane odası loşluğunda , yarı saydam bir görüş açısında , perde aralığından odaya kaçak girmiş güneşin ışıklarını yakalamaya çalışıyorum.Saatin kaç olduğundan haberim yok , açıkçası zamanı da pek umursamıyorum o an. Ara sıra öten makine sesi , fısıltı şeklinde insan mırıldanmaları ve ahir zamana göç etmişim hissi veren başımda belli belirsiz bir şeyler ile uğraşan beyaz önlüklü silüetler dışında hatırladığım bir şey yok dünyaya ait.Birden bir sessizlik hakim oluyor , kendi içimden geçiyorum sanki , uzun bir yolculuk beni çekiyor kendine.Öyle uzun ki bu yolculuk ömrü hayatım boyunca yaşamışlık adına ne varsa hatırlıyorum. Ağlıyorum, gülüyorum , titriyorum , üşüyorum , seviyorum, seviliyorum ,irkiliyorum, korkuyorum, korkutuyorum, acıyorum, acıtıyorum vesaire...

Sonra bir boşluk oluyor , hafifliyorum sanki , dünyaya ait ne kadar maddi külfetim var ise o kadar hafifliyorum.Bu ne kadar sürüyor diye sormayın sakın çünkü zaman diye bir kavram inanın orada yok , aklınıza bile gelmiyor , çünkü akıl da bir külfettir.Size ağırlık yapan , dünya denilen alemde maddi ve maddesel heveslerin peşinde koşturan , sizin bu yönde kullandığınız aklınız değil midir ?

Bir an o boşluğun yerini sıkışmışlık alıyor , dar, karanlık bir koridordan geçiyorsunuz sanki. Tüm korkularınızla yüzleşiyorsunuz. Hiçbir şeyin olmadığı bir yerde her şey sizsiniz ve kendinize sarılıyorsunuz.İlk kez görüyor gibi irkilerek ve son kez görüyormuş gibi ağlayarak sarılıyorsunuz kendinize.Bu duyguyu size anlatmanın benim açımdan tek tarifi bu .O an kendi ellerinizden kayıyorsunuz , benliğinizden sıyrılıyorsunuz sanki ,biri sizi çekip alıyor kendinizden , hava boşluğuna düşer gibi irkiliyorsunuz. O an kendinize geliyorsunuz , çok ilginç değil mi ? Öylece boşlukta asılı kaldığınızı hissediyorsunuz , gözlerinizi arıyorsunuz ama yoklar , peki ben nasıl görüyorum bütün bunları , yoksa hayal mi , yada bir rüya ? Hayır diye bir ses duyuyorsunuz . Etrafta kimseler yok. Bir bulutun üzerinde , buluttan daha hafifsiniz sanki , aşağı bakmak aklınıza gelmiyor ,çünkü görmek istediğinizi değil , salt gerçeği görüyorsunuz.

Öyle bir an yaşanıyor ki , yalnızlığınızın içinde kendinizle bir o kadar kalabalıksınız , tüm yüzlerinizle ,kimliklerinizle oradasınız.Sıkılana kadar dinliyorsunuz kendinizi , bazen utanıyorsunuz yaptığınızdan, bazen üzüyorsunuz ,bazen ağlatıyorsunuz kendinizi , bazen, gülüyorsunuz kendinize, bazen seviyorsunuz kendinizi bazen de nefret ediyorsunuz kendinizden. Bildiğiniz bir akıl hastanesi ortamı ,tek fark sizi sizden başka dinleyen yok ,deli diyen yok , ilaç veren yok, ama rahatlıyorsunuz.Bir kaç kat daha hafiflediğinizi hissettiğiniz anda , başka bir boşluğa doğru yükseliyorsunuz. Orada anlıyorsunuz ki insanın kendisi de kendisine külfet ve ağırlıkmış.Hafifledikçe rahatlıyorsunuz. Her çekildiğiniz boşlukta sıyrılıyorsunuz oraya ait olmayan kendinizden.Anlıyorsunuz ki benlik kavramı dünyevi kelimeler ile tarif edilemeyecek kadar uzunmuş.

Bembeyaz saydam bir ortamda buluyorsunuz kendinizi , öyle ki renk yok , herşey saydam , ama nasıl oluyorsa bütün renkler oradaymışçasına ruhunuzla başbaşasınız. Birden yaşayamadıklarınız ,yapamadıklarınız , pişmanlıklarınızla yüzleşiyorsunuz. Deneyim ise bu ,yaşadığım en acı deneyim buydu ahir zaman ile alakalı. Bir rüya değildi ama ondan eminim.Yaşayamadıklarınız ile alakalı muhatap bulamıyorsunuz , sorduğunuz tüm sorular cevapsız kalıyor , çünkü muhataplarını yeryüzünde bıraktınız. Pişmanlıklarınızı sorguluyorsunuz , kırdıklarınıza üzülüyorsunuz , kırıldıklarınızı haykırıyorsunuz ama muhatap yok. Neden buradayım , neden bu sorularıma cevap yok ? Bir ses , bu sorular burada muhatapları gelene kadar kalacak sen ozaman yüzleşeceksin onlarla diyor. Susuyorum, ama kimsin sen ?

-Kim benim sesime cevap oluyor bilmek istiyorum ?

-Ben senin özünde olanım , sen dünya tekamülünde evrenin sesini duyan ,gören , tanıklık eden deneyimleyen, içindeki öze ulaşmaya çalışan bensin.

-Peki ben kimim ?

-Öğreneceksin , öğrenme bitmez , sen kendini bulana kadar ben sana kendimi anlatamam.

-Dünya yaşamım bitti mi ?

-Tekamülün bitti ama deneyimleme sonsuzdur.Bu sonsuzluk içindeki benliğe ulaşana kadar devam eder.

Anladığım kadarı ile Tanrı ile konuşuyorum , sorularım var cevap almak istediğim ?

-Bu soruları kaç defa daha bana soracaksın ?

- Nasıl yani ?

- Dünya tekamülünde sayısız defa sordun , o soruların peşinde koştun , evren sana cevapları vermedi mi sanıyorsun ?

- Benim senin varlığını sorguladığım , yanlış yerlerde aradığım da oldu ama şüphe değil midir insanı gerçeğe götüren ? Evren bana varlığını gösterdi , ama benim asıl sorum bu değil Tanrım.

- Biliyorum ne soracağımı ama sor bakalım

-Ben neden seni göremiyorum diye sormuyorum , çünkü ben seni dünya tekamülümde buldum ve gördüm.

Maddenin ve varlığın içinde var olan BİRSİN ondan şüphem yok.Ben sadece cehennemim somut , cennetin ise ahir zamana bırakılmış bir soyutluk , hayal olmasının nedeni nedir , neden insanları ölümden sonrası bir hülya uğruna cehennemde yaşama razı kıldın ?

- Bunu kim söyledi sana ?

-Kitapların

-Ben kitap yazmadım

-Yazdığını söyleyenler oldu ama ?

-O cevap , muhataplarında ve onların tekamülünde saklıdır ve o saklılığa müdahale etmem.Yalanlar ve gerçekler arasında akıl mekanizmasını doğru kullananlar , doğru yöne, yere baktıklarında beni görüp hissederler.Kitap yazdığımı söyleyenler ve onlara inananlar arasında soru cevabın muhatabı ben değilim.Her varlık kendi görev bilincine ulaşana kadar dünya aleminin tekamülünü eksiksiz yaşar.

-O zaman onların görevi kutsal kitap yazmak mıydı ?

-Evet , ama bunu onlar seçti , ben yapmadım. Özgür irade , her varlık kendi seçtiğini yaşar , onu deneyimler.

-Onlara inananlar da mı ?

-Evet

-Ne zamana kadar peki ?

-Öğrenene kadar

-Neyi öğrenene kadar

-Elmanın içindeki çekirdeğin aslında elmanın ağacının tohumu, özü olduğunu öğrenene kadar.

O an içimde öyle bir huzur doldu ki bunu kelimeler ile tarif etmek imkansızdı.

Tanrı ;

-Şimdi gitme vakti

-Dur nereye gidiyorsun , daha sorularım var ?

-Ben değil sen gidiyorsun

-Nereye ?

-Geldiğin yere

-Dünyaya mı ?

-Evet

- Ama ben ölmedim mi ?

- Öldüğünü zannetmek ve yaşadığını sanmak arasında bir araftaydın. Ben seni bazı yüklerinden kurtardım. Bunu ikinci bir şans olarak ta düşünebilirsin. Ama bu sana verilen bir ikinci şans değil , seni sevenlere verilmiş bir ikinci şanstır. Kaybetmenin acısını bilmeden kavuşmanın kıymetine varamazlardı. Bu onların tekamülüydü senin ise deneyimin.

Özünde buluşup , tekrar görüşeceğiz

Çağdaş DURMAZ

NOT : Ağır bir ameliyattan çıktığım gece hastane odasında deneyimlediğim olaydır

AYNALAR

İnsanoğlu ateşi parmağını uzatarak acıyla keşfetti. Daha sonra ateşi günlük işlerde kullanarak hükmetmeye çalıştı. Fakat her doğan meraklı çocuğun parmağında zamanla bir ateş yarası oluşurdu. İnsanoğlu merak etti ve acıyı keşfetti. Asıl olan ateşten vazgeçmek değil ona parmağını uzatmaktan vazgeçmektir. Çünkü insanlar ateşle beraber onun yakıcılığını acısını keşfetti, ancak uslanmadı. Ateş Őeytanla özdeş ise ne gnahtan vazgeçti nede günaha davetiye çıkaran meraktan. Kendini keşfetmesi gerekirken bulunduğu evre onu dünyayı keşfetmeye itti. Yaşamak için önce çevresini keşfetmeliydi. Kendisini keşfetmesi istenmedi ve bunun için merak dokusuyla sarıldı onunla yaşadı. Oysa kendisini görebilmesi ve farkına varabilmesi için önce bir aynaya ihtiyaı vardı. Ve sırlar dünyasında zeka kavramıyla insanoğlunun yarışı başladı. Oysa karanlık, aynaların arkasında gizli olandı ve aynalar her zaman ardımızda olup biteni gösterirdi yani geçmişi. Gerçekle gerçek olmayanın birbirine girdiği dünyanın içine dünyalar sığdırdığımız aynalar tersinden akan bir zamana sahipti. Ona dokunan her Şey tersine döner de zaman tersine dönmez mi? Aslında zaman da tersine akmakta. Bir gün, yaradılış safhasında insanoğlunun yüzüne yansıyacak, diyecek ki "EY İNSANOĞLU KEşFET KENDİNİ, BIRAK EVRENDE OLUP BİTENİ ÇÜNKÜ SEN UÇSUZ BUCAKSIZ BİR BİLİNMEZLİK ÇEMBERİNDEKİ UCU BUCAĞI BELLİ OLAN BİR DÜNYA DÖNGÜSÜNDE ZEKA SINIRLARINI ZORLAYAN MÜKEMMEL BİR YAPIYA SAHİPSİN, TANRIYI ANCAK KENDİNİ KEşFETTİĞİN ANDA KARŐINDA BULACAKSIN TIPKI ŐU AN OLDUĞUN GİBİ"

Çağdaş Durmaz

YAĞMUR RÜZGAR DENİZ VE GECE

- 1.BÖLÜM TANIŞMA -

12 Temmuz 1997 günlerden cumartesi , saat 14:23 Enez Gülçavuş köyü sahilinde Çardak Kafe denilen gençlerin okey oynayıp soğuk bir şeyler içtiği bir mekanda müzik eşliğinde teyzemin oğlu can dostum Ali ile okey oynuyorduk. Hala gözümün önünde sanki dün gibi . Üzerimde bir şort ve beyaz penye başımda bir şapka vardı. O zamanlar 17 yaşında liseyi yeni bitirmiş zimba gibi bir delikanlıydım. Ortamda bir müzik vardı , Doğuş çalıyordu hatta şarkının ismi uyan uyandı. Hatta sözleri de şöyleydi ;

Zordu bu anı beni yordu
Yokluğun beni vurdu
Zordu bu anı beni yordu
Ayrılık beni vurdu

Düşünmeden uğra bana
Kapım açık hâlâ sana
Ayrılığın vurdu aya
Yansdı odamın duvarına

Düşünmeden uğra bana
Kapım açık hâlâ sana
Ayrılığın vurdu aya
Yansdı odamın duvarına

Uyan uyan uyan
Gönlüm uyan
Dayan dayan dayan
Ruhum dayan
Seni de bir gün severler

Sevda yüklü trenler
Boş raylarda ilerler
Sevenleri üzenler
Hep o yolda giderler

Sevda yüklü trenler
Boş raylarda ilerler
Sevenleri üzenler
Hep o yolda giderler

Düşünmeden uğra bana
Kapım açık hâlâ sana
Ayrılığın vurdu aya
Yansdı odamın duvarına

Düşünmeden uğra bana
Kapım açık hâlâ sana
Ayrılığın vurdu aya
Yansdı odamın duvarına

Zordu bu anı beni yordu
Yokluğun beni vurdu
Zordu bu anı beni yordu
Ayrılık beni vurdu

Düşünmeden uğra bana
Kapım açık hâlâ sana
Ayrılığın vurdu aya
Yansdı odamın duvarına

Düşünmeden uğra bana
Kapım açık hâlâ sana
Ayrılığın vurdu aya

Yansidi odamin duvarina

Uyan uyan uyan
Gönlüm uyan
Dayan dayan dayan
Ruhum dayan

Seni de bir gün severler
Sevda yüklü trenler
Boş raylarda ilerler
Sevenleri üzenler
Hep o yolda giderler

Sevda yüklü trenler
Boş raylarda ilerler
Sevenleri üzenler
Hep o yolda giderler

Düşünmeden uğra bana
Kapım açık hâlâ sana
Ayrılığın vurdu aya
Yansidi odamin duvarina

Düşünmeden uğra bana
Kapım açık hâlâ sana
Ayrılığın vurdu aya
Yansidi odamin duvarina

Düşünmeden uğra bana
Kapım açık hâlâ sana
Ayrılığın vurdu aya
Yansidi odamin duvarina
Uyan uyan uyan
...

Hala aklıma estikçe dinler o günleri anımsar gülümserim. Gençlik işte...Neyse arkadaşlar ile oyun oynarken şarkı eşliğinde sigaramdan bir nefes çektim , o ara bir rüzgar esti ,kafenin kapısı tam karşımda duruyordu , kafamı kaldırdım ve kapiya baktım , beline kadar uzun rüzgarın dalgalandırdığı saçları ,esmer tenli , derin masum ve bir okadar da ağlamaklı bakan bir kız ile göz göze geldiğimde sigaradan aldığım nefesi bile unutup öksürük krizine girmiştim , teyzemin oğlu Ali sırtıma vurup yavaş oğlum boğulacaksın demişti bende ona boğulacaksam böyle güzel bir kız boğsun beni demiştim. O da garibim yaşadığımdan haberi yok ne diyorsun diye sormuş hiç diye cevap vermiştim.Hemen çaprazımızdaki köşe masaya oturmuşsun ve sen gittikten sonra o masaya Çardak kafe yıkılana kadar kimseyi oturtmadım , hep tek oturdum o masada çünkü o birazdan anlatacaklarımdan sonra bizim masamız olmuştu.

Sana o kadar odaklanmışım ki o an yanında olan kızları siz masaya oturunca farkettilim. Şanslısın dedim içimden çünkü yanında akrabamız Ebru , dayımın kızı Güler ve kız kardeşim Gülçin vardı. Çünkü sen ve ailen bizim bir diğer akrabamız Hikmet yengeye misafir gelmişsiniz sonradan öğrenmiştim. Hemen kız kardeşime seslendim ;

- Pişşt Gülçin kim o kız ?
- Hangi kız abi ?
- En tatlı olan
- Hee o mu adı Gece , Hikmet yengelere İstanbuldan misafir gelmişler
- Ee tamam işte ne güzel sor bakalım arkadaşısı var mıymış ?
- Tamam sorarım abi

Beş dakika sonra kardeşim yanıma geldi :

- Yokmuş abi
- Hıım ozaman sen ona beni göster abim de sonrada arkadaş olmak istediğimi söyle
- Olmaz abi o misafir
- Kızım hepimiz misafiriz bu yalan dünyada sen sor

O esnada okey masası dağılmış Ali bana kızmış senin yüzünden hesap bize kaldı diye yakınıyordu. Olsun be Ali dedim ben öderim hesabı sıkma canını. Aklım sendeydi , ama kız kardeşim bir türlü bana verdiği cevabı söylemeye gelmiyordu. Bir ara senle göz göze geldik , yüzündeki o utanma ifadeni ömrümce unutamam. O an kardeşimin yanıma gelmesine gerek kalmadı , o bakışın bana kabul ettiğini anlatmıştı ki kardeşim geldi.

- Tamam abi dedi
- Ne tamam
- Tanışmayı kabul etti

Ben bu sözü duyar duymaz dayımın kızı Gülere kaş göz işareti ile masadan kalkmasını söyledim ki karşına oturabileyim. O günden sonra Güler benle 2 gün konuşmadı , alınmıştı neyse ki bir kolaya gönlünü aldım sonraki zamanlarda.

Güler kalkınca hemen karşına oturdum.

- Merhaba ben Çağdaş

- Merhaba ben de Gece

-Tanıştığımıza memnun oldum

-Bende

Elimi uzattım sende uzattın , tokalaşırken ilk elini tuttuğum o an gözlerinin derinliğinde ömrümü kaybettim sanki. Uzun bir süre konuşamadık , göz göze baktık çünkü bizim zamanımızda aşklar utangaçtı ve ben ilk görüşte sana çarpılmışım. Çok ama çok güzeldin be aşkım , hala da öylesin.

O gece sabaha kadar uyuyamadım hep aklımdaydın. Seninle aynı masada 3 gün hiç sıkılmadan el ele göz göze oturduk , sen sigara ve içki içmeme kızıyordun hatta bir seferinde bir paket sigaramı kırıp atmıştın. Normalde bir hafta kalacaktınız ama ne oldu ise bir sabah Hikmet yenge denize geldiğinde yanında sen yoktun sorduğumda İstanbula döndüğünü öğrenmişim. Çok ağlamıştım o masada itiraf ediyorum , erkek gibi ağladım sigaralarımı kendim kırdım gel ne olur içmiyorum bak diye.

Telefon numaralarımız almıştık , eskiden cep telefonu yoktu köydeki anneannemin telefonunu vermişim , saat başı köye 2 kilometre yol gider anneanneme arayan oldu mu diye sorardım. Öyle bir kaç sefer belli bir saatte araman için anneanneme haber ettiğimde konuşmuştuk. Sesin o kadar tatlıydı ki , bana aşkım deyişin hala kulaklarımdadır.

Kimse beni öyle güzel sevmeyi bir daha.

Aradan bir yıl geçmişti ben İstanbula amcamların yanına dersane bahanesi ile aslında sana yakın olmak için gelmişim.Amcamlardan seni arayıp haber verdiğimde o mutluluğunu hiç unutamam.

BÖLÜM -2- AŞK-

İnsan ilk görüşte aşık olur , bu tamamen bedensel ve görseldir , tanıdıkça seversin , huyunu , davranışlarını , sana verdiği değeri , dünyaya bakış açısını , umutlarını , hayallerini sahiplenir seversin. Bu daha önce birbirini tanımamış iki insanın ilk görüşte yaşadığıdır. Biz de öyleydik , ama bazı aşklar da vardır çevrende bir kız yada erkek , önceleri birşey yoktur aranızda , davranışları ile ,çok basitte olsa bir sokak hayvanına olan bağlılığı ile dahi dikkatini çeker ,ama bunu senin dikkatini çekmek adına değil de sadece kendi öz ve yalansız yaşamını ortaya döktüğü için yapar. Senin de dikkatini o doğallık çeker, sonra gülüşü ve daha önce o gözle bakmadığın bakışını fark edersin ve aşık olursun . Bu da aşkın diğer yüzüdür. Biz ilk önce aşık olup sonra sevdik birbirimizi. Öyle bir gülüşün vardı ki o an tüm dünya yüzüme gülümsüyor gibi hissediyordum.Ve her gece yatmadan evvel o gülüşünün hayali gelirdi gözümün önüne , Tanrıya dualar ediyordum ne olur hep gülsün diye. Öyle bir bakışın vardı ki , sen bana bakınca , dünyada sadece sen ve ben kalıyorduk sanki , tek kelime etmesek te yetiyordu o bakış birbirimizi anlamaya. Omuzumda dünyanın yükü de olsa hafifliyordum kuşlar gibi sen bana bakınca.

Aşkın en olmazını yaşadığımızın farkında bile değildik. Boş vermişim dünyaya , sen vardın ya yeter diyordum. Ama aşkım öyle değilmiş , o boş verdiğim dünya seni öyle bir elimden aldı ki , öyle bir kaybettirdi ki izini , İstanbulu yedi tepe dolaştım, ilçe ilçe , mahalle mahalle , her bir kaldırım taşına gözyaşımı akıtarak , belki o an mahallenden geçmişimdir senin haberin dahi yoktur, belki o an yanından geçmişimdir farkında değilsindir , ama inan dili olsa da o İstanbul bir anlatsa sana çaresiz adını sayıklayarak adımladığım yollarını.

Aradım seni , bulmaktan umudumu yitirdiğim anda sana benzeyen başka bedenlerde bile aradım , yalan değil. İlk görüşte yaşanan aşklar eğer ilk aşk ise unutulmuyor derler ya , başka bedenlerde aynı ruhu bulamıyor insan. Aynı göz , aynı yüz , aynı saç , aynı boy , aynı kilo ama senin gibi bakmıyor o gözler , senin gibi tutmuyor o eller , senin gibi sarmıyor o kollar ve senin gibi aşkım diye sahiplenerek söylemiyor o diller.

Çok küfrettim o şehirde inan ,sen olamasan içinde sevmem o şehri bilirsin ya , şiirlerimde bahsettiğim gibi , insanın sevdiği şehir sevdiği ile olduğu yerdir. O yüzden benim memleketim hep senin yüreğindir.

Sevmek , ah ne uzun kelimedir aslında , bir ömür yetmez doymaya , bir ömür yetmez yaşamaya lakin çok kolay söylenir oldu bu günlerde , sakız gibi şıp sevdi aşklar , heves sevişler kolay kopuş ve vazgeçişler olup çıktı. Vazgeçmek kolay mı, insan canım dediğinden canından vazgeçebilir mi ? Geçemedik biz , canımız yansa da geçerse bunun diğer adıdır ölüm biliriz.

Yokluğunda , sesinin tek bir harfine dahi ulaşamadığım anlarda tek bir dua bıraktım geceleri gökyüzüne bakarak , umarım mutludur diye. Ama unuttuğum bir şey vardı , ben mutsuzsam ruhumun diğer yarısı nerede ve nasıl bir mutluluk yaşayabilirdi ki ? Çok haykırmışım gökyüzüne isyanımı da seni seviyorum deyişlerimi de ...Rüzgar alıp götürdü hep onları bilmem sana getirdi mi ? Seni bana getirdi ya , rüzgar çok iyi bir dost oldu bana yokluğunda. Çok defa rüzgara sarılmışlığım vardır hani , deli diyenler de olmuştur bana.

- BÖLÜM - 3 -HASRETE DAİR

Yirmi beş yıl evvel sen değil ben kayboldum bu dünyada , var mıydım ,yok muydum inan bu sorunun cevabını bilmiyorum. Çok zor zamanlardı bir tek hatırladığım o. Bu süre zarfında inanır mısın bilmem ama ülkenin yarısına yakınını gezmişim farkında bile değildim. Hizmet sektöründe yapmadığım iş kalmamıştı , bulaşıkçılıktan tut yöneticiliğe kadar. Mutlu oldun mu dersin , oldum sandıklarımız ve olduklarımız arasındaki farkı en iyi sen bilirsin aşkım. Çünkü sende benim gibisin. Düz , yalansız ,çıkarsız yaşamayı düstur edinmiş bir ruhun iki bedene bölünmüş haliydik seninle.Çoğu zaman seni özlediğimde içime yönelip kendime sarılıp , kendimi ayağa kaldırmışım. Sen ve

ben aynıydık çünkü. Belki birbirimizi çok iyi tanıyamamıştık , ama iyi biliyorduk ve daha önceden tanıştıyormuşçasına ilk görüşte ısınmıştık birbirimize hatırlıyor musun ? Bu bölümde biraz kendimden bahsetmek istedim. Senin izini kaybetmeseydim hayal etiğim yaşamamız gereken ama yaşayamadığımız günlerden bahsetmek istiyorum. Denizi çok sevdiğimi bilirsin , hatta balık tutmayı da . Seninle bir ömre imza atmış olsaydım , yaşadığımız şehir mutlaka deniz kıyısında olurdu. İş çıkışı eve uğrar , özlemle sana sarılır , gününü bensiz nasıl geçirdiğinden bahsetmeni dinlerdim. Ben seni dinlemekten asla sıkılmazdım. Senin yokluğunda hayali çocuklarımız bile oldu bizim. Mesela evliliğimizin ikinci yılında ismi Yağmur olan , gözleri , bakışları , teni , yüzü , saçları aynı sen olan bir kızımız oldu bizim. Bana hamile kaldığın günü müjdelediğin günü bile hayal ettim gözlerimden mutluluk ve hasret gözyaşları süzülerek te olsa.

Bir görseydin hayalimdeki kızımızı , bıcır bıcır , bir babacığım dese dünyayı önüne sererdim. Duymadım belki o sözü ama hayali bile bambaşkaydı aşkım. Baba olmak eminim ki çok özel bir duygudur , hayali bile okadar güzeldi ki.. Evliliğimizin dördüncü yılında bizim bıcırık kızımız Yağmurun ikinci yaş gününde sen bana dünyanın en güzel haberini verdin. Kıdemli bir baba oluyorsun dedin bana babaların babası , havalara uçmuştum. Sana ve kızımıza sarılarak uyumuştuk o gece. Üç ay sonra kontrole gittiğimizde doktor cinsiyetinin erkek olduğunu söylediğinde Rüzgar oğlum geliyor diye o kadar çok sevinmiştim ki tüm hastane bana bakıyordu delirmiş bu adam diye.

Ben seninle yaşayamadığım ne var ise hayalden öte yaşadım aşkım. Daha önce yaşamışçasına ve bir o kadar özlemle. Hani sana bir seferinde demiştim ya sen benim için her zaman hayaldin , ama herkesin hayal ettiği gibi değildin. Aslında ben bu kitabı sadece seni bulmak için yazdım itiraf ediyorum. Senin okumayı sevdiğini , bir gün karşına bir kitap olarak çıkmayı , yazarın ismine bakınca ve kitabı okuduğunda koşarak benim hayatıma geri dönmeni amaçlayarak yazdım aşkım. Gerçek bir aşkın hayal ile imtihanına dönüştü bu aşk hikayesi.

Bir erkeğin kaybettiği aşkı yüzünden kendisine vereceği en büyük ceza kendisini babalık duygusundan mahrum etmektir. Ben kendi cezamı kendim kestim. ONUNLA OLMAYAN ÇOCUK SOYUMLADA OLMASIN...

Bu yazıyı buraya kadar okuyan herkese çok teşekkür ederim lakin devamını yazamıyorum , yazdıkça kaybettiklerimi hatırlayıp hem onu hem kendimi yaraladığımı farkettim. Elimde olan kitabın tüm örneklerini sildim eskizlerini de yaktım. Böylesi daha iyi. Tekrar teşekkür ederim sizlere.

- SON -

Çağdaş DURMAZ

Sokaktaki Adam

Ağır adımlarla ilerlediği sırada karşı kaldırımında öylece duran yaşlı adam dikkatini çekti.Beyaz saçları balıkçı beresinin altından yaşanmışlıkların eskitemediği yorucu yollardan geçtiğini belli edercesine ufuk çizgisine asılı kalmış gözlerinin üzerine düşmüş,dudağının ucundaki sigarasını içen yaşlı adama doğru yürümeye başladı.Adamı tanııyordu fakat ayaklarının adım atışındaki telaşa anlam veremedi bu heyecanın sebebini çözmeye çalışıyordu.

Karşı kaldırıma nasıl ve ne şekilde geçtiğini daha anlayamamıştı ki derin ve mavi bakışlı adamın tam karşısında buluvermişti kendini.

Yaşlı adam;

-Geldin mi?

Diye sordu sigarasının dibinde sararmış bıyıklarının altında duran dudaklardan salınan alaycı bir gülümsemeye.

İstemsiz fakat aynı zaman merakla sordu delikanlı, 24 yaşının vermiş olduğu korkuyla;

-Geldim fakat kimsiniz siz?

-Benim kim olduğum önemli değil asıl sen kim olduğunu biliyor musun?

Dedi yaşlı adam, küstahça bir tonlamayla.

Şaşkın bir ifadeyle, karşısında sinir bozucu bakışlar fırlatan bu yaşlı bunakta kim diye geçiriyorken içinden korkuyla karışık bir titremeye kimliğin sadece bir nüfustan ibaret olmadığı,yinede yaşlı adamın bir bildiği mi vardır diye kendisine sormadan da edemedi.Gerçekten kimdi bu adam?

Arsız bir samimiyetle yaşlı adamın önüne çöküverdi,artık yüzyüzediler ve gözler savaş yerinden mal kaçırıyormuşçasına telaşlıydı.Bir süre öylece birbirlerini süzdüler.

Birkaç dakika anlamsızca bakıştıktan sonra genç adam;

-Peki beni tanıdığını söylüyorsun,bana kimsenin bilmediği bir hikayemi anlat ki sana inanayım.

Yaşlı adam bir süre duraksadıktan sonra;

-Kendini çok zeki zannediyorsun değil mi? Tıpkı büyükbabanın sana anlattığı hikeyedeki karınca gibi.

Bu sözlerinin ardından yaşlı adama,dehşet içinde yüzündeki tüm ifade silinerek olabildiğince meraklı bir ses tonuyla;

-Siz bunu nerden biliyorsunuz,yoksa beni mi izliyorsunuz?

-Aptal! Dedi yaşlı adam.Sende biliyorsun ki o gün sen ve büyükbabandan başka kimse yoktu odada.Ölüm döşeğinde olan o değil aslında sendin.Senin çürümüş ruhunu uyandırmak isteyen bir adamın sana anlattığı hikaye benim için bugün değersiz bir bilgi.Fakat senin için nekadard önemli olduğunu anlamış olman lazımdı.Şunu da iyi bilmeni isterim ki,sen hayatının hiçbir evresinde o karınca olamadın.

Yaşlı adamın sözlerinden ardından,şaşkın bir ifadeyle yavaşça ayağa kalkarak geriye doğru birkaç adım attıktan sonra aniden arkasını dönüp hızla koşmaya başladı.Neden kaçtığını ve nereye gittiğini bilmeden metrelerce koştu.Aniden durdu,bir korna sesiyle irkilip kendine geldi,dizlerinin üstüne olduğu yere çöktü,anlamsız bir şekilde ağlamaya başladı.Birsüre böyle kaldıktan sonra başını kaldırdı.Etrafındaki anlamsız bakışlara, deliymişçesine ona sarfedilen sözlerle aldırmandan geldiği yöne doğru ağır adımlarla ilerlemeye başladı.Birkaç dakika sonra yaşlı adamı gördüğü yere vardığında,adamın orada olmayışıyla birkez daha yıkılmıştı.Adını dahi bilmediği o adamı, o gün bütün semtte aradı, ama bulamadı.

Artık yavaş yavaş akşam oluyordu,vakit artık İstanbuldu.Gecelerin şehri İstanbul, diye geçirdi içinden çünkü bu şehri sadece geceleri seviyordu.

Aklında birsürü soruyla baş başa kalmıştı.Kimdi o adam ve ne istiyordu?

Gölgeler kaybolmuş,işıkların altında karanlık insan silüetleri boy göstermeye başlamıştı.Şehir bütün günün karmaşasını karanlığa gizlemişti sanki,birazdan bir fırtına kopacakmışçasına sessizliğe bürünen denizden yükselen tuz kokusunu içine çekti,derin bir ohhh dedikten sonra uzak ufukta beliren bir balıkçı teknesine gözü takıldı.Küçüklükten beri meraklıydı balıkçılara,derken gözleri doldu aklına büyükbabası geldi.O da bir balıkçıydı,deniz olmayan memleket, memleket değildir derdi.Hafif bir tebessümle eskileri yadetti hatıralarda.Çok tuhaf olan bir durumu beraberinde getirmişti yaşadığı olay.O adam büyükbabasının arkadaşı olabilirdi,buyüzden biliyordu oğün odada yaşananları,yoksa nerden bilebilirdi ki...?

Bütün gün boyunca Maslak'ta dolanmış en son Sarıyer sahilinde denizle kolkola girmiş yürüyordu.Eyüp Çırçır mahallesindeki evi buraya bir saatlik yürüyüş mesafesindeydi.Aslında bir araçla çok daha kısa sürede gideceği evine her zaman olduğu gibi yürüyerek gitmeyi tercih etmişti.Yürümek iyi geliyordu,düşünmek istiyordu,geceleri yürümek ise ayrı bir hazdı bu şehirde.Yaklaşık bir saat boyunca yürümüş,sadece bir soru aklına takılmıştı.Çevresindeki hiç kimse büyükbabası hakkında konuşmak istemiyordu,ne olmuştu da insanlar bu kadar çok susuyordu? Sorulara cevap verilmiyor,aksine yorum yapıldığı zaman bile kızıyorlardı.

Mete yalnız yaşayan bir delikanlıydı,anne ve babası kısa bir süre önce ansızın ortadan kaybolmuş,kızkardeşi Melis ise bu olayın ardından yaşadığı şok ile girdiği depresyon nedeniyle hiç konuşmuyor,titrete nöbetleri geçiriyor,bazense odanın bir noktasına gözleri takılıyor saatlerce o noktaya gözünü kırpmadan bakıyor,daha sonra yine titrete nöbetiyle kendine gelip ansız ağlamaya başlıyor fakat yinede tek kelime etmiyordu.Çevrelerinde yardım edecek

kimse bulunmadığı için Bakırköy ruh ve sinir hastalıkları psikiyatri servisine yatırmıştı kızkardeşini,haftada iki gün doktor izniyle ziyaretine gidiyordu.Yarın yine gitmesi gerekiyordu,yaşadığı bu olaydan bahsetmeli,belki cevap verir umuduyla bazı sorular sormalıydı diye geçirdi aklından.

Bir ara çevresine gözü takılan Mete yanlış bir yerde olduğunu fark etti,o kadar dalmıştı ki başka bir sokağa gelmişti.Geriye döndü,birkaç yüz metre yürüdüktan sonra ellerini cebinden çıkarıp karşı kaldırımdaki küçük bir tekel bayisine girip sigara ve birkaç tane bira alıp eve doğru ilerlemeye başladı.Bu ev ailesinden kalan son yadigardı.Apartman girişine geldi cebinden çıkardığı anahtarla giriş kapısını açtı,otomatiğe bastı yanan ışıklar biraz gözünü kamaştırdı.İkinci kattaki eve geldiğinde tekrar elindeki anahtarlardan birini kullanarak kapıyı açtı,içeri girdi ve antre ışığını açtı.Elindeki poşeti önüne çıkan ilk odanın ortasındaki küçük sehpaye bıraktı.Cansız bir beden gibi havadan kendini kanepeye bıraktı,çıkan sesle ürperdi.

-Kahretsin!

Bedenini kanepeden uzaklaştırdı,altında çatırdayan televizyon kumandasını çalışır belki umuduyla eline aldı,televizyona doğru uzatarak açmayı denedi ama olmadı.Pilleri çıkarıp tekrar tekrar denedi yine başaramadı,o sinirle kumandayı yere vurdu,evin dört köşesine dağılan parçalar gözüne takıldı.

-Bizi böyle parça parça eden şey ne? Diye bağırarak boşluğa,anlamsız bir soru bıraktı.

Çağdaş Durmaz

Gülümseten Bir Anı

Yıllar evvel bir Fenerbahçe maçını seyretmek üzere birahane buluştuk arkadaşla , maç başladı , tabi maç başlayana kadar ikişer bira içmişiz , arkadaş bir ara ayağa kalktı , hayırdır dedim , tuvalete gideceğim dedi, gitti. O gittikten hemen sonra Fenerbahçe gol attı.

Golü atan futbolcu Johnsondu. Neyse arkadaş geldi bana sordu;

- Kim attı golü ?

- Cansın

Arkadaş sırtımı sıvazlayarak ;

- Eyvallah kardeşim sende cansın , ee kim attı golü ?

- Cansın dedim ya !

Arkadaş ;

- Bende eyvallah kardeşim sende cansın dedim ya

Ben ;

- Ya öyle değil futbolcu cansın attı golü

Arkadaş ;

- Heee öyle desene beyaaa

Ben ;

- Ben nasıl dedim ki ?

Biz bunları konuşurken Fenerbahçe bir gol daha attı . Ayağa kalkan insanlardan ve gürültüden ne golü nede kimin attığını görebildik. Herkes oturduktan sonra arkadaş önümüzde ki masada oturan birini tam dürtüp golü kim attı diye soracaktı ki zor yetiştim ve ona dedim ki;

- Sakın ha , gene cansın atmıştır uğraştırma bizi bütün gece.

Not : Johnson isminin Türkçe okunuşu Cansın..

Çağdaş DURMAZ